

ENCONTRE NOCTURN

Ah, vagabund, els éssers com tu!
Amb les teves sabates blanques de tela,
els pantalons enormes de vellut,
i un cigar apagat penjant-te
entre els llavis
com un propòsit oblidat,
gamarús de les ciutats,
gos abúlic i curiós
que circules entre la gentada
distret per totes les olors,
tu ets capaç d'haver visitat
totes les escales del món.
Has fet no pas una, sinó deu
i deu expedicions de Colom,
tu, pel Globus.
¿El coneixies, el mar,
abans de recorre'l?
¿Sabies l'existència
de tantes i tantes ciutats?
¿En quin atlas has traçat,
resseguint la terra amb el dit,
els itineraris dels teus viatges?
I, amb tot, digues, davant dels continents
la teva idiota fermesa
de gran explorador!
Tot just desembarcat prenies

l'arruga cega de la necessitat
que té en qualsevol lloc
un aire de casa teva.
Tampoc no demanaves pas: «¿On som?»
T'abocaven allà. Tu de seguida t'hi trobaves.
I no et demano els oficis.
Probablement els has
patit tots i no en tens cap.
Com els germans que tens
a cada paral·lel,
que t'acollien sense saludar,
et coneixien sense estupor,
et veien partir sense recança
(i tu feies el mateix),
oh tu, que estàs tan sol!
La vostra vida era igual
que entre gent lligada
a una mateixa cadena.
A les fondes fumoses
us peixíeu al plat comú.
I ja de vespre, en ronda, comitives
a gaudir l'alegria dels carrers.
Amuntegats per pocs dies
en jaços provisoris,
plegats, nus, us colgàveu
sota el mateix llençol,
us canviàveu els objectes
més cenyits a la carn,
els vostres parlars obríeu
forçant espatlla contra espatlla,

però un mot íntim no us el dèieu pas.
Per tal com la fatiga us turmentava
i l'un en l'altre odiava el seu dolor
i cada un rosegava el seu silenci,
i l'home era lluny de vosaltres.
Us manteníeu apinyats
talment la càrrega que espera al moll
sense saber a quin port acabarà.
D'aquests neutres sojorns,
passos indemnes de la salamandra al foc,
de mica en mica, desoladament,
tot el temps del teu viure n'és ple.
I ara vagues terroritzat
com el vailet que no sap pas què ha fet.
I mal mastegues la burilla!
I per consolació vas espiant
la prostituta que porta,
a l'altra vorera,
la seva solitud paral·lela
amb menys rancúnia que tu.

TRISTESA

Entre tanta feïnada que ens enganya,
crear una esgarrifança no és res.
Llançar entre obra i obra,
com un ample raig polsinós
entre dues muntanyes llunyanes,
una pausa de meravella;
descobrir en l'acte inconscient
la ferma presència d'un ritu;
i fregant, mentre tu discorres,
alguna cosa que anul·la tota raó,
obligar-te a aturar-te—
¿quin sentit té tot això?
El món coneix les ànimes
als passos visibles i actius.
L'avenir s'obre
a precipicis davant nostre.
Dels nostres èpics insomnis,
el món no vol saber-ne res.

M'he ofert
en tantes invisibles comunions!
M'he escarrassat
per tantes ànimes despertes,
cobertament, sense saber el meu do!
Lliurant-me tot

en tot moment,
com a Déu.

Però aquell home que no veia res,
cap obra ni cap fruit ni cap fatiga,
ni que fos molt absurda, consumada,
sempre espera un senyal que jo no faig.
I si ve a enraonar-me, és com el cec
que mou la cara
sempre enfora del punt que vol,
i una mica també les paraules.